

Hoofdstuk 48

Lieve kleinkinderen,

Wat zijn er veel kerken in Nederland. Herinneren jullie je nog hoe mooi die kerk in Raalte was? Wij waren daar als familie bij elkaar, toen Yfke en Jonna daar gedoopt werden.

De Sint-Janskathedraal in 's-Hertogenbosch is nog mooier. En dan de Sint-Pietersbasiliek in het Vaticaan, bij Rome. Prachtige kerken, ja wat een schitterende bouwwerken!

Vandaag las ik in de krant dat de laatste vier jaren hier in Nederland vierhonderd kerken zijn gesloten en verkocht, omdat er te weinig kerkgangers zijn. Honderd kerkgebouwen worden elk jaar verkocht en krijgen een andere bestemming of worden afgebroken. Ook ons kerkgebouw in Oosterzee, waar onze kinderen Dirk-Jelmer en Regina als baby zijn gedoopt, is al jaren geleden een garage geworden.

Gelukkig hoor ik ook berichten dat hier in Nederland kerkgemeenschappen groeien en zelfs een groter of een nieuw gebouw nodig hebben.

Lieve kleinkinderen, denk maar eens na over de volgende uitspraak die ik vroeger op de MULO in Kollum leerde:

*'Zijn de gebouwen van hout, dan zijn de harten van goud.
Maar zijn de kerken van goud, dan zijn de harten van hout.'*

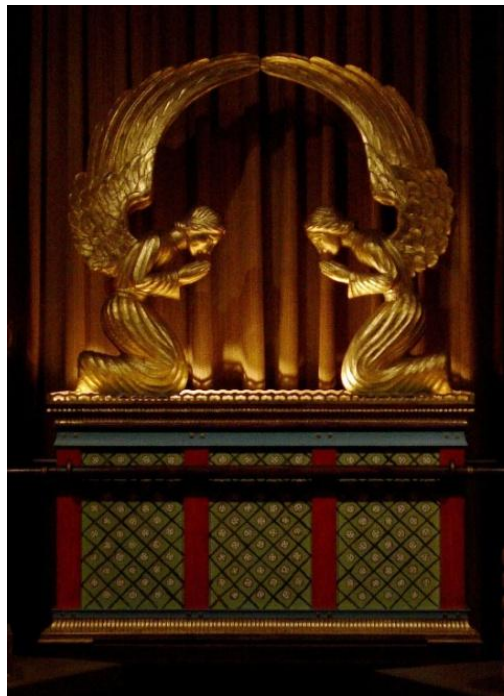
Hoofdstuk 48 - De gouden ark - Exodus 25, 26, 27 Leviticus 8, 9, 10

Bijna een jaar lang bleef het volk Israël bij de berg Sinaï, de berg die ook wel de berg Horeb werd genoemd. De Israëlieten noemden hem later de berg van God. Hier hadden ze gedanst om het gouden kalf. Na het verschrikkelijke oordeel dat daarop volgde, drieduizend doden, hadden ze nooit weer om een nieuwe god gevraagd. Maar de Heer die de harten van de mensen kent wist hoe graag dit volk een god wilde zien, een god, die ze mee konden nemen op hun reis door de woestijn naar het land Kanaän. Graag wilden ze een god waar ze niet bang voor hoefden te zijn, een god die je zelfs met je handen aan kon raken.

En om hen te helpen wilde de Heer hun nu iets geven dat ze konden zien. Iets dat ze zelfs met hen mee konden dragen naar het Beloofde land. Geen beeld van

God, maar een gouden kist wat voor hen een teken en symbool zou zijn voor de Heer, die bij hen in het tentenkamp woonde: **de ark van het Verbond**.

Het werd een mooie kist, gemaakt van acasiahout en helemaal bekleed met goud. Hij werd precies zo gemaakt zoals God tegen Mozes gezegd had, toen hij bij Hem op de berg was. Deze ark was een teken van Gods Verbond met zijn volk. In de ark lagen de beide stenen tafels, waar God Zijn wet opgeschreven had. Op het deksel stonden twee engelen, de gouden cherubs, die met gespreide vleugels het deksel beschermden, uit eerbied voor de Heer, die boven de ark wilde wonen.

De ark van het Verbond.

Mozes moest heel duidelijk tegen de mensen zeggen, **dat deze ark geen God was**. Het was niet eens een beeld van God. Iedereen moest weten dat de Heer niet in deze kist, in deze ark woonde! Hoe zou ook de Almachtige God opgesloten kunnen worden in een kist van nog geen twee meter lang en geen meter breed? Nee, boven het deksel met de beide engelen kwam de wolkkolom, een teken dat God boven de ark van het Verbond woonde. Zo zou het volk Israël altijd hun God bij zich hebben, ook wanneer ze door de woestijn trokken. Maar geen mens mocht denken dat zij God zelf meedroegen.

Het sprak vanzelf dat de ark heilig was. Niemand mocht hem aanraken. Niemand mocht erin kijken. En wanneer ze weer op reis gingen, moest de ark gedragen worden. In de ark zaten aan de onderkant ringen, waar lange stokken doorheen gestoken moesten worden.

En omdat de ark heilig was, moest hij ook een bijzondere plaats krijgen. Wanneer het volk Israël in het Beloofde land Kanaän woonde, moest daar een tempel gebouwd worden. Maar voor de tijd dat ze nog in de woestijn waren moest er nu een prachtige tent gemaakt worden. Deze grote tent kreeg als naam de Tabernakel .

Twee mannen werden door God met kennis, wijsheid en kunstvaardigheid vervuld en dezen onderwezen dan weer andere mannen. Midden in het tentenkamp werd de Tabernakel geplaatst. De Tabernakel was in twee vertrekken verdeeld. In het achterste vertrek, dat klein en donker was, stond de ark van het Verbond. Door een prachtig kleed was dit achterste vertrek afgescheiden van het voorste vertrek. Dat was groter en daar stonden drie dingen. Als eerste een gouden kandelaar met zes armen, die met bloemen waren versierd. Boven deze kandelaar stonden zeven olielampen, die hun licht naar voren lieten schijnen. Dan stond er ook de tafel voor de toonbroden, waarop altijd als een offer aan God platte broden lagen. En als laatste het gouden reukofferaltaar, waarop één keer per dag de priester geurige kruiden en wierook moest offeren.

De tabernakel.

De gewone mensen mochten niet in de achterste tent komen. Zelfs Mozes niet. Dat mocht alleen de hogepriester. Eén keer in het jaar moest hij in het kleine vertrek, op de ark van het Verbond, bloed van een geofferd dier sprenkelen. Maar alle dagen moest hij in het voorste vertrek, het Heilige, een offer aan de Heer brengen. Dat kleine, achterste vertrek waar de ark van het Verbond stond, noemde men het Heilige der Heiligen.

Natuurlijk had het een betekenis dat in de Tabernakel alleen de priesters mochten komen. De Heer wilde Zijn volk leren dat zij geen heilige mensen waren geworden, omdat Hij een Verbond met hen had gesloten. Alleen God Zelf was heilig! Maar het was ook niet zo dat de Tabernakel er alleen voor de priesters was. Nee, elke keer wanneer hogepriester Aäron het Heilige der Heiligen binnenging, dan stond hij daar namens het volk. Hij kwam niet in de eerste plaats in het Heilige der Heiligen om voor zichzelf te bidden, nee hij bad voor het hele volk. Hij bracht God offers voor alle mensen.

Je kon ook zien dat hogepriester Aäron in dienst van het hele volk stond. Op zijn borst droeg hij een schild, een soort schort, waar twaalf edelstenen op genaaid waren. Voor elke stam van Israël één, met de namen van Jacobs twaalf zonen erop. Zo droeg de hogepriester de namen van Israëls kinderen op zijn hart, zoals vaders en moeders hun kinderen die zij van God gekregen hebben, liefhebben en in hun harten dragen.

Een soort schort, waar twaalf edelstenen op genaaid waren.

Alles wat er in de Tabernakel gebeurde was belangrijk voor alle mensen. Om die reden was er voor de Tabernakel een groot plein gemaakt, de Voorhof. En daar mochten wel alle mensen komen. Daar mochten ze offeren en bidden.

Er stond een groot koperen altaar waarop de offerdieren verbrand werden. En daarnaast stond een koperen waterbak, waar de priesters hun handen en hun gereedschap schoon moesten maken wanneer zij klaar waren met slachten.

Nooit mochten de mensen zelf offeren en tot God gaan: *als tussenpersoon was er altijd een priester nodig.*

Van alle priesters was Aäron de belangrijkste. In zijn borstschort op de efod droeg hij de beide wonderstenen, de Urim en de Tummim. Wanneer iemand iets aan God wilde vragen en graag advies wilde hebben over iets heel belangrijks, dan stak Aäron een hand in zijn borstschort en pakte één van beide stenen. Aan de kleur kon hij zien of het antwoord ja of nee moest zijn. Zo kon de hogepriester in heel moeilijke kwesties een antwoord geven. En dan zei hij niet zelf hoe het moest. **Nee, hij gaf Gods antwoord door.**

Geen wonder dat het volk hoog tegen de hogepriester opkeek. Wanneer hij naar de Tabernakel ging, in zijn blauw en wit gekleurde kleren en met de twaalf edelstenen op zijn borst en aan zijn muts een gouden plaat, waarop stond: 'Heilig voor de Heer', dan werden alle mensen stil en keken met veel ontzag naar hun hogepriester!

De hogepriester in het Heilige der Heiligen.

Om eerlijk te zijn waren de Israëlieten nog steeds bang voor Hem. En die angst was nog groter geworden *toen twee zonen van Aäron met de dood werden gestraft*, omdat ze verkeerd vuur op het altaar hadden gelegd. Zij hadden zich niet aan de regels gehouden, zoals God die tegen Mozes gezegd had. Omdat Aäron hogepriester was en altijd heilig moest zijn, mocht hij zijn zonen niet begraven. Hij mocht niet om hen rouwen. Hij mocht zelfs zijn kleren niet scheuren. En dat alleen omdat hij de hogepriester was. Als vader was dat heel erg moeilijk voor hem.

Eeuwen later, toen Jezus door het Sanhedrin veroordeeld werd tot de kruisdood, scheurde de hogepriester Kajafas zijn mantel.... Deze hogepriester Kajafas ging tegen Gods heilig gebod in.

Diep in hun hart waren veel mensen vermoedelijk blij, dat zij geen hogepriester waren en in de Tabernakel niet zo dicht bij die strenge God hoefden te komen.

Alleen mannen uit de familie van Aäron konden priester worden. In het begin waren er niet genoeg priesters om al het werk in de Tabernakel te doen. Er moest hulp komen. Om mee te mogen helpen in de Tabernakel was een grote eer. Daarom koos Mozes daar de Levieten voor uit. Deze mannen hadden toen met het gouden kalf drieduizend mensen gedood.

'Jullie zijn trouw aan de Heer,' had Mozes toen tegen hen gezegd en nu mochten zij de priesters in de Tabernakel helpen.

Zo werd daar in de Tabernakel bij de berg Sinäi elke dag offers gebracht. Steeds weer vloeiende het bloed van offerdieren. En dat is zo eeuwen lang doorgegaan. Een eindeloze stroom van offerbloed. *Elk dier dat geofferd werd stierf in plaats van een mens.* Elke Israëliet die een offer bracht wist: zo had ik, om alle verkeerde dingen die ik gedaan heb, de dood verdiend. Maar God is genadig en in plaats van mijn leven, neemt Hij het leven van mijn dier. Blij ging hij dan weer naar huis. Dat God hem en alle mensen wilde vergeven was genade. Maar het bloed van één offerdier was niet voor altijd voldoende. Steeds opnieuw moesten er dieren geofferd worden. Soms dachten ze: zou dit nu zo door moeten gaan tot de laatste dag van deze wereld? Zal deze bloedstroom van offerdieren altijd doorgaan tot in alle eeuwigheid?

Dieren werden er geofferd, in plaats dat een mens de doodstraf kreeg.

De Israëlieten, vluchtelingen in de woestijn op reis naar het Beloofde Land konden toen nog niet weten dat er één keer een Offer gebracht zou worden dat voor altijd genoeg zou zijn. Dat er eens Bloed zou vloeien dat voldoende zou zijn voor alle mensen. De offerdienst, het priesterwerk, de Tabernakel en ook de tempel in Jeruzalem zou dan verleden tijd zijn.

Dat Offer zou gebracht worden op Golgotha. Het enige en eeuwige Offerlam: **onze Here Jezus Christus.**

Maar er moesten eerst nog eeuwen voorbijgaan voordat het zover was. En van dat Offer van Jezus wisten Mozes en Aäron niet. Later zouden Gods profeten daarvan profeteren en op Gods tijd zou Jezus op deze wereld komen. En alles wat daar nu gebeurde in de Tabernakel, elk offer, elk woord dat Aäron sprak, elk gebed dat hij uitsprak, elke zegen voor het volk, wees naar die grote, vreselijke dag.....

Dat Offer dat gebracht zou worden op Golgotha.

Onze Here Jezus Christus.